

Madrigaalkoor en Erik Bosgraaf raken diep

Recensie

◆ Dingeman van Wijnen

Jaren geleden zette het Leeuwarder Madrigaalkoor de *Missa l'homme armé sexti toni* op het programma. De muziek werd tijdens de eerste koorrepetitie uitgedeeld (ik zong destijds bij het koor) en we zongen op het eerste gezicht het tweede *Agnus dei*. De sopranen als eerste, nog zoekend en aarzelend.

Ik stond als aan de grond genageld. Dit was verbijsterende, onvergelijkelijke muziek. En dat waren dan alleen de sopranen nog maar, zonder ooit nog gerepeteerd te hebben. Die achter elkaar aan, door elkaar heen stijgende en dalende lijnen, smachtend, biddend, smekend. Ik ben het nooit vergeten.

Afgelopen zaterdagavond zong het koor ditzelfde *Agnus dei* weer. Zo'n eerste unieke ervaring is dan natuurlijk onherhaalbaar. Maar opnieuw raakte deze muziek diep. Zeer bijzonder aan het concert in de Leeuwarder Grote Kerk was de grote en grootse bijdrage die blokfluitist Erik Bosgraaf aan het concert leverde.

Al op jonge leeftijd musicus van wereldfaam, kwam hij samenwerken met de man, dirigent Broer Gie-

sing, die hem tot zijn zeventiende als blokfluitdocent begeleidde op zijn weg naar een glanzende carrière. Naast het leveren van een aantal indrukwekkende solobijdragen ging Bosgraaf ook op een bijzondere wijze de confrontatie met het koor aan, door tijdens de uitvoering van de koorwerken improviserend mee te spelen. En daarmee werd Josquins *Agnus dei* opnieuw iets unieks.

Juist bij een stuk dat je zo dierbaar is, is zo'n improviserende omspeling natuurlijk wel heel spannend. Iets bijna volmaakt kun je dan alleen maar minder volmaakt maken. Maar het werkte: de prachtige structuur

Juist bij een stuk dat je zo dierbaar is, is zo'n improviserende omspeling natuurlijk wel heel spannend

bleef intact, de etherische klanken van sopranen en alten en de steeds anders kleurende basis van de mannenstemmen maakten diepe indruk. De blokfluit voegde daar nog een extra spanning aan toe.

Nog veel meer had Bosgraaf toe te voegen aan het *Kyrie* van De Morales, en daar was de samenwerking werkelijk stralend. Begrijpelijk dat dit stuk als toegift een tweede keer klonk; al zou daarvoor ook Purcells *Evening hymn* in aanmerking gekomen zijn, een andere bijzondere primeur. Ook hier een van de aangrijpendste stukken van de meester, en ook nu in een speciale vorm: het solo-lied was door dirigent Giesing bewerkt voor koor. Een fraai stuk, met een echte Purcelliaanse 'ground' voor de bassen, een melodie die door het hele stuk heen bleef klinken, en met dat altijd weer ontroerende antwoord op de vraag waar mijn ziel rust kan vinden: in Gods armen – And can there be any so sweet security?

Met dit alles (en lang nog niet alles is genoemd) was dit ongetwijfeld een van de gedenkwaardigste concerten van het Madrigaalkoor.

◆ Leeuwarder Madrigaalkoor o.l.v. Broer Giesing met blokfluitist Erik Bosgraaf, Grote Kerk Leeuwarden, circa 100 bezoekers